

Az Európai Parlament Modell X. nemzeti ülése

(2012. március 16–22.)

Furcsa érzése van a diáknak, amikor a nyilvánosság előtt szeretne beszámolni az Európai Parlament Modell üléséről. Minden mondatunkkal reklámot csinálunk a MEP-nek – hisz az egy remek program –, miközben abban reménykedünk, hogy ezzel nem fogunk sokakat csatlakozásra ösztönözni, hisz minden jelentkező csak rontja a mi következő évi részvételi esélyünket. Mégis úgy kell kezdenem, hogy a MEP tényleg nagyon jó, és nem csak azok számára, akik politikusi karriert szeretnének befutni.

Mielőtt a Budapesten megrendezésre került X. nemzeti ülésen részt nem vettem, gyakorlatilag teljesen ismeretlen fogalom volt a számomra a MEP, s szinte semmit nem tudtam az Európai Parlament működéséről sem, illetve sosem merült fel bennem, hogy a jövőmet ott képzeljem el. Bár politikus sem akartam lenni, de a lehetőség, hogy ezen a téren is kipróbáljam magam, nagyon vonzott. A MEP első napján elcsodálkoztam, hogy formálisan is mennyire szervezett és komoly ez a program, mert rögtön névtáblával, programfüzettel és MEP-es tollakkal láttak el minket. Úgy éreztem magam, mint ha egy fontos ember lennék egy nemzetközi konferencián. Az első bizottsági ülésre izgatottan és tapasztalatlanul indultam el, de a gyakorlatok és a közösségi kiscsoportos feladatok után beletanultam a képviselők munkájába. Kis idővel az ülés kezdete után már nem felejtettem el megköszönni a szót, amikor az elnök asszony a zöld táblámat látva országom nevével felszólított, és az utolsó napokban már tudtam, hogy ha térd fölé ér csak a szoknyám, a bizottsági elnököm nem enged a plenáris ülésen beszélni, amíg ki nem cserélem egy hosszabbra.

A felkészülés és a sok helyzetgyakorlat megtette hatását. Az első bizottsági üléseken még kevesen merték kifejezni a véleményüket, de a plenárisra már feloldódtak a gátlások és nem féltünk a többiek véleményétől, hanem magabiztosan beszéltünk. Napközben a munkáé volt a főszerep, esténként és az ebédszünetekben pedig lehetőségünk nyílt intelligens fiatalokkal megismerkedni és barátságokat kötni. Elmondhatjuk magunkról, hogy a megnyitón úgy ültünk a Parlament felsőházi termében, mint az igazi képviselők, majd két napon keresztül a három szervező iskola termeiben készítettük el a megadott témákban a határozati javaslatokat, amelyekről később az ELTE dísztermében vitáztunk és szavaztunk. A végén azon vettük észre magunkat, hogy még az értelmetlen dolgok mellett is úgy tudunk már érvelni, hogy azt egy tapasztalatlan hallgató színvonalas vitának tartja. A trefortos delegáció Magyarországot képviselve sikeresen szerepelt a jubileumi MEP-en, először fordult elő a program történetében, hogy iskolánk adta az elnököt – Palotai Eszter személyében –, egyikünk kijutott a nemzetközi ülésre, hármunknak pedig lehetőségünk adódott, hogy májusban részt vegyünk a tallinni Europe House ülésén.

Nagyon élvezetes és fárasztó, rendkívül kemény koncentrációt és felkészülést igénylő volt a márciusi program, nem is gondoltam volna, hogy ilyen sok energia és erőfeszítés szükséges a helytálláshoz egy ilyen közösségi eseményen. Mégis sok jó élménnyel gazdagodtam, és bár még mindig nem tervezem, hogy a politikával foglalkozzak, ha mégis politikus válik belőlem, abban nagy szerepe lesz a 2012-es MEP-es tapasztalatszerzésnek.

Rekvényi Kamilla (10. c)

GyalogTrefort nyári tábor

Országos Kéktúra, Kőszegi-hg. és környéke (2012. július 1–6.)

Résztvevők: diákok: Balázs Sámuel (7. a), Borbíró Ádám (10. a), Győri-Molnár Bence (10. a), Gyurkovics Zoltán (10. a), Kalapos András (10. b), Mógor Fruzsina (10. b), Kéri Adrienn (12. a), Irmalós Bence (12. c), Lengyel Róbert (12. c), tanárok: Faragó Norbert, Ferencz Gábor, Tobisch Márta, öregdiákok: Ádám Sándor, Benedek Zsófia, Deák Csaba, Szabó György, Tóth Bence.

1. nap: Az idej, immáron negyedik évad nyári táborát az elsőhöz hasonlóan korai, 6:11-es indulással kezdtük, mivel most is jó messzire, a Kéktúra másik végéhez (Kőszeg 255 km vonaton) kellett utazni a vándortábor tényleges megkezdéséig.

A Déli pályaudvaron 13-an gyűltünk össze, 7 diák, 3 öregdiák és 3 tanár személyében. Kicsit még álmosan, hátizsákokkal jól megpakolva szálltunk fel a vonatra. A szombathelyi átszálláskor Deák Csaba, egy ex-trefortos diák csatlakozott hozzánk, aki több túrán is részt vett már az idén.

Kőszegre érve az állomáson Ferencz Gábor tanár úr egy kis meglepetéssel készült, ugyanis idén 60 éves a Kéktúra, és ennek alkalmából a Lokomotív Túraegyesület kiírt egy jelvénytulajdonos túramozgalmat. Eszerint mindenki, aki a Kéktúra egy tetszőleges 60 km-es (vagy hosszabb) szakaszát 60 órán belül igazoltan teljesíti, az kap egy jelvényt emlékül. Ennek a füzetét kapta meg mindenki a tanár úrtól, így fejenként mindenkinek már 2 db füzet volt. Bepecsételtünk az összesen 28 füzetbe, majd mentünk is tovább.

A napi terhelést könnyítendő, előbb lepakoltunk a nap végi szálláshelyünkre a Jurisics Miklós Gimnázium lánykollégiumába. Innen elbuszoztunk Velembe, ahonnan már gyalog folytattuk utunkat. Az Írott-kőhöz vezető szakasz még nem a Kéktúra része, de máshogy nem igazán lehet megközelíteni. Egy 20-25 perces felfele menetelés után elértünk a Szent Vid-hegység nevezett helyhez, ahol egy azonos nevű kápolna is található. Ezen kívül ugyanitt található az Országos Kéktúra korábbi végpontjának